

Skammen finder sted på baggrund af dén antagelse, at verden allerede er skrevet, den er et manuskript og har længe været det. Den næres af en idé om, at der findes to forskellige operationer af forståelse: beskrivelse og profeti, til benævnelse og opløsning. Og at de sidstnævnte nødvendigvis er politiske i deres fremskrivning af verden, sådan som den ikke er endnu, mens den anden sidder fast i en rationaliseret fornuft, der producerer en tvang til at identificere, en tvang til at fremstille (praktisk) eller til at fortolke (teoretisk), hver sanselig bestemt til at være tegn på en eller anden kontekstafhængig, immateriel type: udvekslingsværdi, videnskabelig lov, fornuftens lov, en priori procedure. Og det siges, at et videre udtryk for denne proces er dualiteter, som den mellem kunst og videnskab. Det siges, at arbejdsdelingen mellem videnskab, som rationel viden, og kunst skal (ligesom resten af den bortkastede mimetiske forståelse af sanselig karakteristika) forstås som den institutionelle udførelsesform for det, som i virkeligheden blot er et aspekt af kognition i sig selv: dualiteten mellem koncept og intuition, tegn og billede. Jeg fanger mig selv i at være spæret inde i antagelsen af, at de to modi er skilt ad. Betragt ikke dette som et forsøg på at konfrontere en ekstern og samfundsdominerende opdeling: det hele er min lidt forkerte og uheldig fortolkede opdeling mellem det at liste (og implicit rationalisere); og så på dén verdensfremskrivning, der på følt vis findes i science-fictions hybridformer. Og den er lidt forkert, ikke mindst fordi der, selv inde i et modus af den banale optegnelse og benævnelse, arbejdes med grænser. At den der trang til at beskrive og benævne ikke kun er teknisk, men underbevidst og drives frem af en dødsdrift, der opererer på et primært niveau og, som i dette udtryk af sig selv, handler om at opbevare og samle noget, som forsvinder fra os. Når skyggen af sandhed er over os, er det fordi vi mærker fordoblingen af nuet, både her og der. Ikke som eskapisme eller uden for koncept. I det nu, hvor æslet har kastet verden ud igen, husker jeg på, at skalering ikke var forståelse, men et størrelsesforhold.

2. Æslet og Derhenne: Magi og beskrivelse

Mennesket er den mest frygtindgydende og foruroligende håndværker, som Sofokles konstaterede det for flere tusind år siden; mennesket som forvansker og reproducerer naturen, som genskaber skabelsen, som kommer fra intet, og som, måske, vender tilbage til intet. Der var på et tidspunkt i begyndelsen, hvor jeg forestillede mig dem (de tre skulpturer), som tre scener af noget muligvis farligt og ubestemmeligt. Både som noget de var og som noget jeg gerne ville situere dem til at være. Jeg så dem som fingeraftryk med utallige linier, der gik rundt om hinanden; Jeg så dem som en bunke af reb, hvorimellem utallige snørklede og immanente forbindelser kunne følges og tegnes op.